

SURVIVAL

2018

News

Survival Kilta 1975 – 2018

Vastaava päätoimittaja

Jaana Vanhatalo
jaana@elamankipina.com
0400 624178

Toimitus

Mika Kalakoski
Sebastian Oroza

Taitto

Mirja Koivisto
mirja.koivisto@gmail.com
0440 939304

Kansikuvat

Etukansi:
maisemakuva Pasi Ikonen,
pienet kuvat Ville Saari, Pasi
Kärppä, Saku Luodes, Jesse
Karhu, Sebastian Oroza, Tero
Ahtee, Late Piironen

Takakansi: Antti Siltala

Kuvankäsittely Mirja Koivisto

www.survivalkilta.fi

Sisältö

- 4** Oltermannilla on asiaa
- 5** Voudin viesti
- 6** Kilta toiminnasta 1900- luvulla
- 8** Kouluttajaseminaari Lopella
- 9** Kolme kiertoa täysikuusta.
Ei maata näkyvissä.
- 10** Kevätevääät Enontekiö
- 14** UT 2018 Syttyy se tuli sateessakin
- 16** Survival safety training 2018
- 18** Kansainvälinen henkiinjäämisseminaari
Pori 2018
- 24** Vuosikokous 2018
- 26** Luonto ja sen suojelu kuuluu kaikille
- 28** Tapahtumat 2019

Oltermannilla on asiaa

Survival Killan toiminta aloitettiin vuoden alussa koulutusseminaarilla. Joukko kouluttamisesta kiinnostuneita konkareita ja tuoreempia kiltalaisia kokoontui viikonlopuksi jakamaan ajatuksia, laittamaan itsensä likoon sekä pohtimaan ja oppimaan miten killassamme toteutetaan yli neljä vuosikymmentä jatkunutta ja alati kehittyvää selviytymiskoulutusta, unohtamatta vanhaa ja avoinna uudelle. Yhteinen näkemys toiminnasta luo rungon hyvälle kommunikaatiolle. Kaikki tietävät mitä olemme yhdessä tekemässä, kun kuuntelemme toisiamme. Kunnioittaen Killan perinteitä, sitä mitä meitä edeltäneet aktiivit ovat luoneet, tarjoamme uusille jäsenille niitä elämyksiä ja oppeja, joita olemme itse kokeneet Killan kursseilla.

Kouluttajaksi kasvamisessa on keskeistä itsensä unohtaminen, oman panoksen tuonti yhteiseen tekemiseen ilman itsensä ja tekemisensä korostamista. Kaikkien Kiltalaisten ei tarvitse ryhtyä kouluttamaan, mutta Killan tärkein tehtävä on kesä- ja talvikurssien (UT ja UTT), sekä Kevät- ja Syysvää-

kurssien järjestäminen. Muuta mukavaa kiltahenkistä toimintaa voi järjestää vapaamuotoisesti kutsumalla kiltalaisia mukaan vaikkapa Killan FB-sivujen kautta. Silloin kun kyseessä ei ole Killan varsinainen toiminta, tarjoaa Kilta hyvän alustan samanhenkisten ihmisten kohtaamiseen, järjestäjän vastuuta kuitenkin unohtamatta.

Mennyt vuosi oli jälleen kerran aktiivinen ja sisältörikas kiltavuosi, kuten tästä Survival News- julkaisusta voi lukea. Tulevalle vuodelle on luvassa vuoden tauon jälkeen Ulkoilun talviturvallisuuskurssi, sekä tietysti koulutusseminaari ja ulkoilunturvallisuuskurssi. Jokaiselle löytynee rooli myös vuosikokouksen yhteydessä järjestettävässä ulkoilun turvallisuusaiheita kertaavassa harjoituksessa, osallistujana tai kouluttavana rastihenkilönä. Haastetaan taas tulevana vuonna itsemme, oppien, selviytyen ja toisiamme opettaen.

Oltermanni Mika

Voudin viesti

Tämän vuoden teema Survival killassa on ollut kommunikaatio ja yhteistyö. Oheinen kuva Enontekiön keväteviltiltä kuvaa hyvin mennyttä vuotta, ja muistuttaa meitä siitä tekemisen ilosta ja luonteesta, millä me toimintaa tällä hetkellä järjestämme. Yhdessä hymyssä suin tehden, toisiamme kunnioittaen ja kuunnellen, sekä neuvotellen. Meillä kaikilla on sama päämäärä Killassa ja näin me sen tavoitamme.

Kun tarkastelen voudin tehtävänkuvaa, aukeaa tehtävän haasteellisuus. Vouti on yhdistyksen tärkein toimihenkilö. Voudin velvollisuus on huolehtia siitä, että yhdistys toteuttaa sen tarkoitusperää, sitä miksi Kilta on olemassa. Vouti huolehtii vuosikokouksessa yhdessä päätetyn toiminta- ja taloussuunnitelman toteutumisesta. Vouti johtaa Killan johtokunnan työskentelyä ja huolehtii sen työnjaosta. Vouti tukee yhdistyksen toimihenkilöiden työtä ja luo aktiivista ja innostunutta henkeä koko kiltakansaan. Käytännössä tämä tarkoittaa viikoittaista työskentelyä Survival killan asioiden parissa. Toi-

sin sanoen voudin tehtävä on huolehtia niistä puitteissa joilla Survival killan toimintaa pidetään yllä. Sen vuoksi on tärkeää että voutina toimiva henkilö on aktiivinen Killan toiminnassa, ja hän kehittää itseään koulutusjärjestelmän puitteissa. Antoisaa ja mielekästä, mutta myös hyvin haastavaa, sillä monia asioita joutuu työstämään samanaikaisesti.

Vouti ja Oltermanni tekevät yhteistyötä jatkuvasti. Vouti vastaa johtokunnan kanssa toiminnan puitteista ja Oltermanni mestareiden, ja muiden aktiivisten kiltalaisten kanssa toiminnan sisällön kehittämistä. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että lähes viikoittain vouti ja oltermanni keskustelevat ja miettivät Killan asioita.

Tästä ehkä aukeaa, miksi hyvä kommunikaatio ja yhteistyö keskenämme on niin tärkeää hyvän ja yhteisen päämäärän saavuttamiseksi. Toivon, että me kiltasiskot ja -veljet jatkamme keskenämme samaan malliin, yhdessä tehden ja otamme vastuun tekemisistämme ja tehtävistämme. Vanhan kiltahengen säilyttäen.

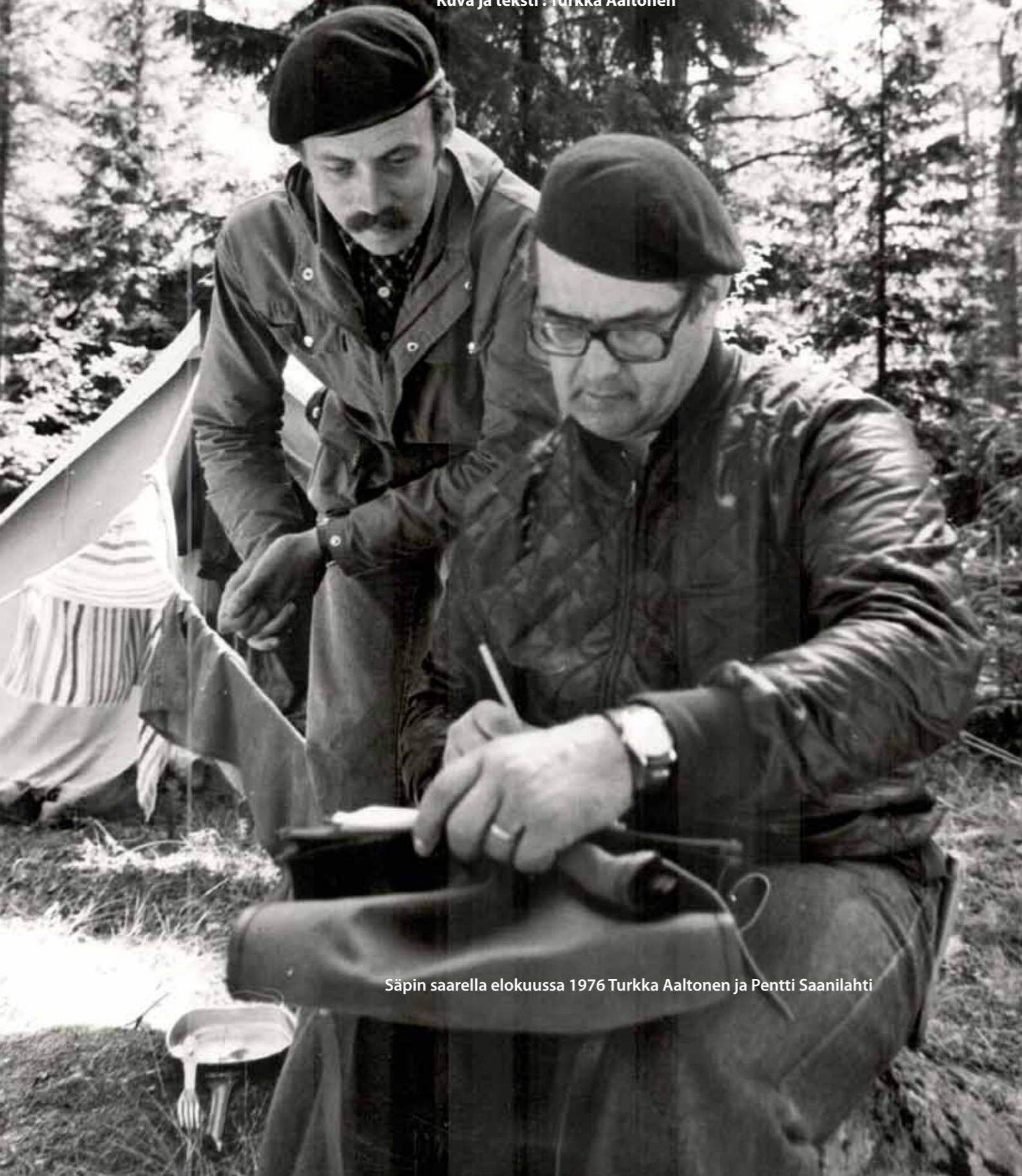
Vuoti Jaana

Teksti:
Mika Kalakoski,
Jaana Vanhatalo
Kuva: Kaisa Mäkelä

Kilta toiminnasta 1900 luvulla

Kuva ja teksti : Turkka Aaltonen

Säpin saarella elokuussa 1976 Turkka Aaltonen ja Pentti Saanilahti

Vähän Kiltatoiminnasta 1900-luvulla

Kiltahistorian aikojen alussa pohdittiin kovin minkä nimen alle toimintaa ryhdyttäisiin järjestämään. Samalla päätettiin nousujohteisesta koulutusjärjestelmästä. Esikuvina oli eli perinteinen ammattikuntalaitos oppipoikineen, kisasalleineen ja mestareineen. Survival Kilta tuntui sopivalta nimeltä, koska kurssien nimenä oli vielä Survival Test. Laajemmassa kuvassa esimerkkinä oli vanha eränkäyntiperinne. Sekä mm. partioliikkeen todellisen perustajan amerikkalaisen Ernest Thompson Setonin perustama järjestö Woodcraft Indians. Setonin kirjallinen tuotanto on varmasti kaikille kiltalaisille tuttu eikä turhia selityksiä kaipaa. Vuonna 1974 toimintaan tulee mukaan majuri Pentti Saanilahti. Pentillä oli takanaan vuosien partio- ja sotilaspoikakokemus. Hänen kotinsa oli jäänyt luovutettuun Karjalaan, asia jota hän ei koskaan unoh- tanut. Vuoden 1974 survival Testillä Pentti toimi EA-vastaavana. K.o. testi oli silloin lähes 2-viikkoinen vaellus. Ilmat olivat satei- set yötä päivää. Ravintoa löytyi hyvin vähän ja yleispaleltumaa torjut- tiin suurien nuotioiden avulla. Kerran lämmitettiin erään metsäyhtiön sauna ilman lupaa varusteiden kuivausta varten. Tällä retkellä kuiten- kin perustettiin Survival Kilta ry. virallisesti ja vahvistettiin kou- lutusasteet ja -tavoitteet. Säännöt laadittiin Pentti Saanilahden asi- antuntemuksen pohjalta. Selvät säännöt tarvittiinkin. Alkuvuosina Kil- ta sai runsaasti huomiota eri tiedoitusvälineissä. Huomion saaminen kiinnosti myös muutamia helsinkiläisiä jäseniämme. Useaan otteeseen he yrittivät kaapata yhdistystä omiin tarkoituksiinsa. Vuosikokouksiin tultiin lakikirjojen kanssa asianajajien opastuksin. Mutta Killan si- säänrakennettua koulutusjärjestelmää oli vaikeaa ohittaa. Mestari neu- vosto vastasi koulutuksesta, eikä yhden kesäkurssin osaanottajilla ol- lut mahdollisuuksia muuttaa Killan toiminnan suuntaviivoja. 1980-luvun alussa Ruotsissa oltiin kiinnostuneita Killan toiminnasta. Lars Fält tuli kurssille 1981. Hän perusti Harry Seppin kanssa Ruotsin Killan. Silloin soivittiin samanlaisista kursseista, mutta sana ei muut- tunut lihaksi. Olisi aika päättää millä tasolla naapurien kanssa yhteis- toimintaa voisi harjoittaa. Nyt se ei hyödytä meitä, koska toiminta ei ole yhteismitallista. Kulutamme siihen liikaa resursseja hyötyyn nähden. No, historia näyttää...

Turkka

Kouluttajaseminaari

Lopella 2.-4.3.2018

Teksti : Jaana Vanhatalo

Kuvat: Ville Saari

Survival Killan kouluttajaseminaari pidettiin Lopella Topenon erän metsästysmajalla.

Seminaarin aiheena oli kurssien suunnittelu ja käytännön järjestelyt, mitä tulee huomioida kursseja järjestäessä, aikataulut, talousarvio, ohjelma ja turvallisuus ja paljon muuta mukavaa yhdessä oloa. Kurssin kouluttajan toimi Oltermanni ja valvojana Jaana Vanhatalo.

Kurssilaisina: Lasse Pietikäinen, Sampo Rouhiainen, Sebastian Oroza, Joni Paavilainen, Ville Saari, Marja Mattila, Mikko Kettunen ja Jesse Karhu.

Kolme kiertoa täysikuusta. Ei maata näkyvissä.

Kouluttajaseminaari Lopella 2.-4.3.2018

Teksti : kurssilainen Joni Paavilainen

Kuvat : Ville Saari

Hyvä Kiltatoveri, mielenterveyteni rippeiden keräilyssä, kurssin todellisen annin rapauttessa uskoani kädellisten ja/ tai ihmissuvun jatkuvuuteen, havaitsin olemassaoloni olevan kertakaikkinen ihme. Luonnonvalinta ei sittenkään toimi.

"He eivät ole pahoja, mutta he eivät tiedä mitä tekevät." -Noble Savage

Eräänä joulukuun iltana Fenix-Killan Oraakkeli esitti kutsun. Se kokosi maan ääristä hurjapäisimmät ja kovakalloisimmat Kiltaveljet valmistautumaan. Valmistimme salaisen kokouksen syrjäseudulle, jonne ei tiedetty auringon paistavan. Tarkistimme kuusta tiiman ja tähdistä sijaintimme. Kyllä, olimme siellä ja syvällä. Mutta miksi? Vannoimme maailman vanhimman ammatin jälkeläisen kunnian kautta olevamme kertomatta ulkopuolisille kuin korkeintaan näyttämällä juurikin sen pituisen sen.

Erämaa vaatii uhrinsa, mutta Kiltamme vuotuisen tulikokeen suorittajat tulee turvata mahdollisimman hyvin. Legendaarisen Kolmen koplan taistelutaktiikat kerrattiin: Ekinokokeille tulta pakkiiin, hypotermiiteille jäitä hattuun, janosaurus rexille luu kurkkuun, O2 pox ping... Selviäisimme korkeintaan kolme

sekuntia ilman taidetta. Ja jos ylipäätään yritämme mitään, sen tulee olla avantgardea. Sen seitsemän väsymättömän vihollisemme ennalta arvaamaton kipu ja pelko lämmitti housumme hetkeksi, kunnes muistimme että emme olleet yksin, he olivat, kokeen suorittajista puhumattakaan, emmekä koskaan uupuusi tervehtimästä heitä sanoilla "Onko ollut hyviä marjapaikkoja?" hetkellä, jolla epätoivo on suurin.

Vettähylikivä suunnitelmamme sai ilon

pintaan, sillä noki ei vaalene auringosakaan. Söimme, joimme, elämöimme ja lastasimme laivaa, kunnes olimme valmiit perinteiseen pahanpoispienkseen. Hiljaisuudessa riisuimme itsemme alasti ja astuimme koitokseen. Ähistyimme ja älistyimme koto- ja naapurimaan helvettiä vastaavissa olosuhteissa aikamme ja todettuamme pirun karkoitetuksi kilvoittelimme vielä, kuka kummallisimmalla keinolla saa iskettyä tai vispattua itsensä tuleen. Ryhmäkateus ja runsas irtolumi estivät ketään sen kummemmin roihuamasta ilmiliekillä, mitä nyt muutamia pakureita ja tuohirullia taskunpohjalla (katseelta suojassa) paloi poroksi, ja tasavertaisina halailimme toisemme yöpuulle.

Jni Pvlmn

Kevätevääät

Enontekiö, Rautujärvi/ Näkkälä 19.-22.4.2018

Teksti: Tiina Nyrhinen

Kuvat: Anne Marie Kalla, Jaana Vanhatalo, Juhani Mäki, Kaisa Mäkelä, Pasi Kärppä, Punnonen Anne

Kurssinjohtaja: Pasi Ikonen

Kouluttajat: Mika Kalakoski, Jaana Vanhatalo ja Antti Siltala

Kurssilaiset: Ilpo Häyrinen, Anne Punnonen, Tarja Kujala, Kaisa Mäkelä, Pasi Kärppä, Helena Laasjärvi, Anne-Marie Kalla, Arto Vehkomäki, Saku Luodes, Tiina Nyrhinen, Juhani Mäki ja Tim Mottishaw

Kurssin teema: raudun ja riekon hyödyntäminen, sekä turvallinen talviretkeily avotunturissa

Killan Kevätevääät järjestettiin tänä vuonna Enontekiön Pöyrisjärven erämaa-alueella. Kurssin teemoina olivat raudun pilkkiminen ja riekon hyödyntäminen, sekä turvallinen talviretkeily avotunturissa. Mielenkiintoisia aiheita ja oli mukavaa päästä kevättalviseen tunturimaastoon hetkeksi rentoutumaan arjen stressistä. Sääennuste lupaili kurssin ajaksi nollakeliä, vettä ja räntää. Tämä toi oman jännitysmomenttinsa ja pakkaamiseen päänvaivaa. Hienot aurinkoiset kevätpäivät saattaisivat jäädä haaveeksi. Optimistina taisin kuitenkin pakata sen aurinkovoiteen mukaan.

Torstai-iltana kerääntyi Näkkälään Pöyrisjärvelle suuntaavan uran alkuun ryhmä reippaita Kiltalaisia. Kulkeminen itse määränpähän Rautujärvelle suoritettiin kelkoilla ja rekikyödyillä. Jokaisen matkalaisen varusteet ja tarvittavat majoitteet tykötärpeineen lastattiin rekiin, ja kun kukin oli löytänyt omaan päähänsä sopivan kypärän, kömpivät lämpimästi pukeutuneet kurssilaiset rekien kyytiin. Niin lähti letka kelkoja rekineen kohti erämaan sisäosia. Vesisade ei ainaakaan vielä ollut alkanut, vaikka sää olikin

pilvinen ja harmaa.

Matkalla pysähdyttiin Pöyrisjärven autiotuvan pihalle, jossa pääsi vielä halutessaan katettuun mukavuuslaitokseen. Toinen pikainen tauko ja aktiiviteetti-pysähdys tehtiin puron varrella mistä löytyi pajua pilkkivavan tekoa silmälläpitäen. Noin parin tunnin kuluttua lähdöstä saavuttiin määränpähän Rautujärvelle, ihan Norjan rajan tuntumaan. Kaksi kurssin kouluttajista olivat ottaneet varaslähdön muutamaa päivää aiemmin ja olivat hiittäneet edeltä leiripaikalle. Siinä se nökötti yksinäinen punainen telta loivassa rinteessä josta Jaana ja Mika ilmestyivät toivottamaan tulijat tervetulleiksi. Kaikki olivat vielä

mukana, kukaan ei ollut pudonnut kyydistä matkan varrelle.

Päästäksemme majoittumisessa alkuun, muodostettiin kolmen hengen telttakunnat, jaettiin majoitteet, tarvikkeet ja ruoat ryhmille. Toki, ennen kuin teltat saatiin pystyyn, oli opastusta teltan tarvikkeista, erilaisista kiiloista ja pystytysvinkkejä parhaimman mukavuuden saamiseksi. Sitten vain lumilapioit kouraan ja sopivaa paikkaa teltalle etsimään. Teltpaikan toiseen päähän kaivettiin syvennys keittonurkkausta ja sisääntuloa varten ja nukkumapaan alusta tallatiin mahdollisimman tasaiseksi. Kun teltpaikan alustustyöt oli saatu valmiiksi, alettiin perehtymään teltan pystytyksen saloihin. Tässä vaiheessa ei onneksi tuullut kovaa, se jos mikä olisi tehnyt operaation haastavak-

si. Suurinta huvia tuskin olisi juosta tuulen retuuttamaa telttaa kiinni, varsinkin kun alkoi olla jo nälkä.

Vähitellen yksi jos toinenkin telta nousi pystyyn ja leiri alkoi jo näyttää pieneltä värikkäältä kylältä keskellä valkeaa autiutta. Meidän telta haki paikkaansa hetken, se alkuun tahtoi aina olla vähän kierossa suuntaan tai toiseen. Teltta oikeni lopulta kun kaikki kaaret saatiin oikeille paikoilleen ja kiinnitysnaurut sopivan tiukalle. Seuraavaksi olikin ruuanlaiton aika ja siinä samalla tutustuminen bensakeittimen käyttöön. Kukaan teltamme asukkaista ei ollut aikaisemmin käyttänyt keitintä, mutta hyvin sen kanssa tultiin tutuksi viikonlopun mittaan. Ensimmäisen illan ruokalistalta löytyi kalafileitä, ei tosin tuoreita järvestä pilkkityjä vaan pakastimen kautta käyneitä. Ruuanlaiton lomassa lämmitettiin myös vettä termospulloihin iltaa ja aamua varten. Talvikeleissäkkin on tärkeää huolehtia nesteytyksestä.

Päivällisen, tai illallisen, mikä se enemänkin taisi olla, jälkeen oli vielä aikaa kierrellä leirin ympäristössä illan hiljalleen hämärtyessä. Sitten alkoikin päivä olla taputeltu ja oli aika laittaa teltassa makuupaikat kuntoon ja kömpiä ma-

kuupussiin unta odottelemaan. Kohutuullisen hyvin nukuttikin. Seuraavana aamuna sitten herätettiin pirteänä uuteen päivään. Aamupalapuurot ja kahvit kun oli saatu keiteltyä, oli tiedossa pilkkivavan teko kunkin aikaisemmin valitsemasta pajunoksasta. Tästä tehtävästä suoriuduttuaan kurssilaiset suuntasivat jäälle kairojen ja syöttien kanssa koittamaan, josko päivälliselle saisi tuoretta kalaa. Pilkkireikää kairatessa tuli mieleen että lisäruis ranteessa ei olisi pahitteeksi, kyllä siinä hiki meinas tulla. Sitten ei muuta kuin siima syötteineen avantoon ja odottelemaan. Sää oli oikeastaan ihan mukava, välillä sateli hieman lunta ja hetkittäin aurinko melkein pilkkisti pilvi-verhon takaa. Oli leppoisaa nauttia vain olemisesta ja keskittyä pilkkimiseen. Välillä paikkaa vaihdellen ja etsien missä kala söisi paremmin. Kurssilaiset levittäytyivät pitkin Rautujärven jäätä, kuka istuen tiiviisti avanton tuijottaen, osa taas loikoili porontaljan päällä avannon vieressä kuin hylje konsanaan. Kurssilaisten saalis jäi kokonaisuudessaan aika laihaksi. Vain yksi, vaikkakin ihan kivan kokoinen rautu nousi järvestä. Todistusti siellä siis kuitenkin oli kalaa.

Nälkää ei kuitenkaan tällä retkellä tarvinnut nähdä heikosta kalaonnesta huolimatta. Kurssilaisia varten oli varattu reilusti hirvenlihaa jota sitten pilkottiin sopiviksi siivuksiksi pannulla paistettavaksi sulatejuuston kera ja lihan kaveriksi spagettia. Päivä kului pilkkiesä ja leirin ympäristössä kierrellen. Siellä kaiken valkeuden ja hiljaisuuden keskellä muu maailma melkein unohtui, eikä ollut ikävä somen selailua tai puhelinta ylipäätään. Eipä sitä tullut käytettyä kuin kuvien ottamiseen. Päivän kääntyessä iltaan kömmittiin taas teltan suojiin makuupussin syövereihin unten maille.

Seuraavana aamuna voi kuulla kuinka tuulen kanssa telttaa vasten ropisee kosteaa lunta. Lämpimästä makuupussista on kuitenkin kammettava ylös ja keiteltävä aamupuurot, jotta saadaan päivä taas käyntiin. Tänäpäivänä olikin sitten vuorossa leirin purku ja siirtyminen takaisin Näkkälään viimeiseksi päiväksi. Sade hieman hellitti, mutta tuuli jatkoi lumen pölyttämistä ympäriinsä. Vähitellen saatiin tavarat kasaan, järjes-

tykseen ja kurssilaiset rekien kyytiin ja paluumatkalle. Myös suksilla liikkeellä olleet ohjaajat mahduttiin kyytiin.

Aurinko alkoi taas vähän näyttäytyä, mutta siitä huolimatta ei paluumatka mennyt ongelmitta. Toinen kurssilaisia kyydinnyt reki humautti hangen alle kertyneeseen kosteikkoon ja jäi niille sijoilleen. Liekö kurssilaisien runsaat ateriat lisänneet painoa, tai kenties lämmenneellä kevätsäällä oli osuutta asiaan. Eihän se mikään yllätys ollut että jouduttiin reen irrotus- ja työntöpuuhiin. Yhteistyöllä saatiin kalusto taas kanta-valle pinnalle ja matka jatkui.

Näkkälässä asetettiin erämaakämpiin ja ohjelmassa oli tulenteon harjoittelua eri välineillä. Tämän jälkeen tutustuttiin riekkoansojen tekemiseen ja sijoitteluun maastossa pienen demonstraation kanssa. Ansoja ei kuitenkaan jätetty pyytämään vaan ne kerättiin pois. Kurssilaiset saivat käsiteltäväksi jo valmiiksi pyydytyt ja pakkasessa säilytetyt, vielä hieman kohmeiset riekot. Koulut-

tajamme Mika näytti mallia miten lintu suolistetaan ja lihat erotellaan. Myös sydän, maksa ja kivipiira otettiin talteen. Kun kaikki riekot olivat päätyneet lihoiksi, oli yhteisen ruuanlaiton aika. Kodassa tulilla keiteltiin perunoita ja paistettiin riekkoa ja jäljellä olevaa hirveä. Maisteltiin riekon maksaa, sydäntä ja kivipiiraa ja tietysti itse lihaa. Olihan se vähän erilaista kuin kaupan hyllystä löytyvä broileri. Ruokaa oli kyllä yllin kyllin tällä kurssilla. Nälkäisenä ei tarvinnut olla. Ruokailun lomassa ja jälkeen oli mahdollisuus käydä saunassa joka oli oikein virkistävää kaikkien rientojen jälkeen.

Illan jo pimennyttyä kokoonnuttiin vielä kurssin kuulumisten ja kokemusten jaon merkeissä ja kaikki tuntuivat olevan enemmän kuin tyytyväisiä. Oli saatu uusia oppeja, mukavia elämyksiä ja uusia tuttuja Killan piiristä. Palaverin päätyttyä oli aika siirtyä nukkumaan, sillä ainakin allekirjoittaneella oli aikainen herätys pitkää kotimatkaa varten.

Kiitos järjestäjille ja kouluttajille hienosta kurssista, ja myös mukana olleille Kiltasiskoille ja -veljille hyvästä ja rattoisasta seurasta.

NIERIÄ

(Salvelinus alpinus)
toiselta nimitykseltään rautu, ruotsiksi röding, englanniksi arctic charr Lohikala, joka elää kylmissä vesissä. Suomessa alkuperäisen nieriän lisäksi elää harmaanieriöitä ja punonieriöitä, jotka on tuotu Pohjois-Amerikasta. Yleensä Suomessa on eroteltu omiksi ryhmiin nopeakasvuinen "isonieriä" eli rautu ja pienemmäksi jäävä "pikkunieriä" eli tunturirautu. Lapissa nieriää sanotaan yleisesti rauduksi ja rautu tulee saamelaisesta sanasta joka tarkoittaa punaista.

Ulkonäkö:

Muistuttaa lohta ja taimenta, mutta se on näitä väriltään tummempi, vaikka vaaleanharmaatkin nieriöitä on. Väreiltään nieriä on yleensä pilkkukas, tum-

mahkon ruskea tai vihertävä. Sillä on myös vaaleita pilkkuja, se on vatsastaan joko valkoinen, kellertävä tai punainen ja sen vatsapuolen evien reunat ovat valkoiset. Selkäpuoli on kaikilla nieriöillä tummempi. Kutuaikana koiraat ovat erityisen punavatsaisia ja pienet puroissa elävät nieriät ovat aina punavatsaisia. Toisin kuin sukulaisillaan harmaa- ja punonieriällä, sillä ei ole selkä- ja peräevässään valkeita pilkkuja ja selässään mosaiikkimaisia kuvioita.

Ruumiinrakenne on solakka, sulavalinjainen ja suomut ovat pieniä. Suu yltää silmän taakse asti kuten taimenella ja kidassa on teräviä hampaita. Nieriä on 20-75 cm pitkä ja 0,3-1,5 kg painava. Ankarimmissa oloissa elävät nieriät kasvavat vain noin 15 cm pituisiksi ja pikkunieriät kasvat paljon isonieriöitä

hitaammin. Nieriä on epätavallisen pitkäikäinen kala.

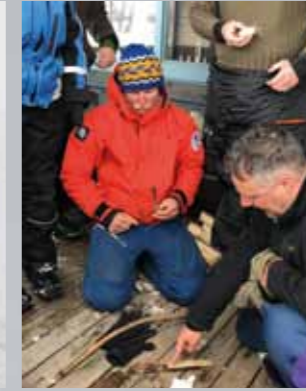
Levinneisyys ja elinympäristö:

Kylmien vesien eläjä joka onkin maailman pohjoisimpana elävä sisävesikalana. Pikkunieriää löytyy Lapin tunturijärvistä ja puroista, kun taas isonieriää on isommissa Lapin järvissä. Arktisena kalalajina nieriälle kelpaa vain kylmä, kirkas ja hapekas vesi ja suurimman osan vuotta nieriä elelee syvissä vesissä. Nieriä on aika paikallinen kala. Se elää vain noin kymmenen kilometrin säteellä kutualueestaan.

Kalastus:

Yleisin nieriän pyyntitapa on verkkokalastus ja keväällä pilkkiminen.

Teksi: Lapin kalatalouskeskus

UT 2018

Syttyy se tuli sateessakin

Enontekiö 11.-19.8.2018

Teksti:

Kurssinjohtaja Sampo Rouhiainen,
Kuvat: Sebastian Oroza, Jesse Karhu, Pasi Ikonen

Ulkoilun turvallisuuskurssilla 2018 kurssilaiset pääsivät testaamaan toimintakykynsä ylläpitoa märissä olosuhteissa.

Vaikka kurssin ajalle osuikin yksi reilun 24 tunnin sateeton jakso, jokaisen vuorokauden aikana tuli taivaalta vettä. Sen verran pilvipeite sentään rakoili, että onnistuneesti ehdittiin testailla merkinantopeilejä.

Viimeisessä leirissä vettä ropisi alas sen verran rivakasti, että kouluttajaleiristä lähdettiin erikseen tarkistamaan, oliko kurssilaisten kota edes enää pystyssä. Olihan se. Kurssilaiset paistoivat tyytyväisinä pettua kodan lämmössä. Kouluttajat tyytyivät värjöttelemaan tarpin alla nuotion savutessa kauempana. Onneksi tuhti hernekeitto rasvaisine lisukkeineen ja sateen jälkeinen iltaurinko nostivat mielialaa kouluttajien keskuudessa.

Jatkuva sade laittoi kurssilaiset kovalle monella tapaa. Harvalla oli kuivia kenkiä jalkoihin vedettäväksi ensimmäisten päivien jälkeen. Nahkaisten vaelluskenkien kuivattaminen tulilla on aikaavievää ja varovaisuutta vaativaa hommaa.

Myös tulenteossa kurssilaiset joutuivat näkemään tavallista enemmän vaivaa. Taskun pohjalla kulkeva nippu tuohenkäppyröitä on hyvä henkivaikutus märissä olosuhteissa, kun kaikki polttopuu on märkää. Märissä olosuhteissa tulta on vaalittava tarkemmin ja sen sytyttämiseen on valmistauduttava paremmin. Praeparatus Supervivet – Ennakoiva selviää – kuten Ruotsin puolus-

tusvoimien selviytymiskoulun tunnuskause kuuluu!

Toisaalta, sateisella säällä lämpötila pysyttelee yleensä korkeamana, joten kylmät yöt eivät niinkään vaivanneet kurssilla. Lämpimälläkin kelillä on olennaista muistaa pitää kaikki vaihtovaatteet kuivana. Jos aamulla lähtee leiristä mukavasti kuivissa alusvaatteissa ja jättää edellisen päivän aikana kastuneet vaatteet säkkiin, on seuraavassa leirissä jäljellä vain märkiä kampeita. Siksi kannattaa kovettaa itsensä aamuisin ja valita kulkemiseen se märempi vaatekerta. Hyvällä tuurilla se jopa kuivuu kehon lämmöllä päivän aikana.

Tapahtumapaikka: Enontekiö

Teoriaosuus: Lomakylä Paavontalo

Reitti: Näkkälä-Vuomavaara-Corroaivi-Hetta

Kurssilaiset :

Hans Barck, Mika Eloranta, Virve Linnanen, Matias Merikukka, Juhani Mäki, Henrik Nisen, Jerkker Pennanen, Basho Poelman, Joel Rosenberg, Petra Rabinä, Mikko Stenius, Jyri Taskinen, Rick van der Velde

Kouluttajat:

Valvoja: Pasi Ikonen, Kurssin johtaja: Sampo Rouhiainen, Kouluttajat: Mikko Jokinen, Tim Mottishaw, Sebastian Oroza, Apukouluttaja: Jesse Karhu

Survival Safety Training

UT Enontekiö 11.-19.8.2018

Teksi: Kurssilainen Rick van der Velde

Kuvat : Sebastian Oroza, Jesse Karhu

After a good night sleep in the forest I walked down the Jyppyrä trail to Hetta to get some breakfast, spare ribs and bread. Great way to start the day.

I was on my way to the Paavontalo Resort where I will meet the other attendees for the Survival Safety Training. One there I was pointed to my mökki that I shared with two others. One of them was Basho, a Finnish guy from the Netherlands, The other guy (whom name I forgot...) was from Finland. We talked about why we wanted to do this course and what we expected of it. For me, I joined because I did not know what to expect. This would be a complete new experience for me. 6 days without food and not knowing how I would react on it, physical or mentally. I have a lot of outdoor experience on bushcraft, hiking and canoeing. I know the theory of living of the land, but have never put it in to the practice. I guess I always want to upgrade my skills, but most importantly to find my inner peace to be confident that when the situation arises I can survive and trust on these skills and my experience.

After an evening and morning theory lessons, we received our "gear":

- Mora Classic knife	- Emergency blanket
- Mess tin	- Shemagh
- First aid pouch	- +/- 1 m. Cloth
- Salt	- 1 strap
- Firesteel	- Plastic bag
- steel wire	- Mosquito net hood
- +/- 2 m. Paracord	- 2pcs. Of 0,5 ltr. Bottles for water
- Small fishing gear set	

We were also allowed to take a compass, notebook and pen, mosquito spray, toothbrush with toothpaste and toilet paper.

I was surprised about all the things we could take with us. I really just expected to get a knife and a First aid kit with a emergency blanket. This was good!

It was time to leave, and after a 15 minutes drive we received our last instructions and a map and we were dropped into the wild Finnish Lapland.

We immediately found some mushrooms and found a lot more during our hike. This would be like that the rest of the week. We lived on mushrooms, blueberries and cloudberries. The mushrooms and blueberries I still like, but the cloudberries are not my favourite anymore...

We encountered a lot of rain, cold and wind. None of that bothered us, because we got a beautiful view, where the thick clouds gave way to some sun rays. That was really a wonderful spectacle.

We walked from location to location, building our shelters making our fires, finding our food and one day we even caught 36 perch.

What felt good was how well we all worked together. There were no arguments or noticeable irritations. If someone was

not able to contribute, that was not a problem, we would just leave them be. People helped one and other and no one was excluded from the group.

I learned a lot about myself, what hunger and short nights do to me, what happens if you don't drink enough, if you feel you need to take a short sleep before you can continue and if someone else has the same you'll grant them their time. I also know how it feels if you find a bottle of whisky with still a couple of nips in it, so thankful! I also realised that even if you are in a survival situation you can still enjoy your surroundings.

I realised we can do more than we think, bare more than we think and are stronger than we think, as long as we all work together.

I came out stronger and with more self-confidence.

Kansainvälinen henkiinjäämisseminaari

Koivuniemen leirikeskus, Pastuskeri 14.-16.9.2018

Teema: Selviytyminen omassa elinympäristössä arkipäivän poikkeustilanteissa. Mikä on paha päivä ja miten siitä selvitään, millaisia edullisia asumisvaihtoehtoja on olemassa ja miten sellaisen voi rakentaa sekä millaisia uusia keksintöjä ja ideoita löytyy omassa elinympäristössä selviytymiseen.

Teksti: Matias Merikukka

Kuvat: Late Piironen, Tero Ahtee, Tomi Helin, Saku Luodes,

Saavun seminaarin täysin uutena killan jäsenenä. En oikein tiedä mitä odottaa. Tunnen jännityksen ja innostuksen vatsanpohjassa. Sataa vettä kun lähdän aamulla kohti Pastuskerin leirikeskusta. Se ei haittaa. Kun saavun paikalle saan heti lämpimän vastaanoton. Paljon uusia ihmisiä ja mukana myös vanhoja tuttuja UT-kurssilta. Tunnen oloni tervetulleeksi heti alusta.

Seminaari avataan lipunnostolla sekä esittelykierroksella. Paikalla on myös edustajia Viron sekä Ruotsin sisarjärjestöistä. Saamme ensimmäisenä kokea Turkka Aaltosen vaikuttavan diaesityksen. Erittäin antoisa ja mukaansatempaava esittely menneiden vuosien kurseista ja toiminnasta Killan alkuajoilta. Sitä seuraa maittava lounas. Ehdin tutustua ja jutella lisää ihmisten kanssa.

Juteltuani hetken saan jo kutsun pässin teurastukseen sekä oluen panemiseen kilta-veljen toimesta. Puolipäivää vietetty paikalla uutena jäsenenä ja vastaanotto mitä hienoin!

Lounaan jälkeen Matti Kokki esittelee meille Paha Päivä® selviytymispakkauksen arkielämän selviytymistilanteisiin. Matin esitys saa pohtimaan miten itse on varautunut kaupungissa selviytymiseen esimerkiksi pitkän sähkökatkon aikana. Hyvin koottu ja harkittu Paha Päivä pakkaus voisi olla hyvä tuote jokaisen kodissa.

Seuraavaksi Pasi ja Tommi Hawupro:lta kävivät esittelemässä meille Hawu-teltoja. Hawu-teltoissa kohtaa yksinkertainen

mutta kestävä design jotka on testattu kovissa olosuhteissa. Esitelmän aikana saa hyvän vaikutelman miten idean kipinä ja sinnikäs työ sen eteen voi johtaa näin hienon tuotteen syntyyn. Pääsemme myös ulos tutkimaan teltojen toimintoja metsässä.

Seuraavaksi luvassa päivällisen valmistusta. Saamme pienryhmissä valmistaa loimutettua siikaa, padassa paahdettuja juureksia tammenlehdillä savustettuina sekä nuotioleipää. Tuli pitää sytyttää joko karkun ja piikiven avulla tai tuliporal-la. Mahtava juttu! Pääsemme tutustumaan pienryhmissä uusiin ihmisiin ja itselleni vielä lapsenkengissä oleva tuliporan käyttöäkin pääsee harjoittelemaan. Hitaasti ruoan valmistelua avotulella sekä mukavaa jutustelua samalla. Voiko tämän paremmin iltaa viettää.

Seuraavaksi lämmitetään sauna ja pääsemme nauttimaan yhdessäolosta, saunan lämmöstä sekä virkistävästä merivedestä. Ohessa lisää jutustelua ja ihmisiin tutustumista.

Illan viimeisenä ohjelma-numerona Virolaiset veljemme esittelevät paikallisia perinneherkkuja sekä juomia. Majavaa, kuivattuja siankorvia, norssia, suolla kuivattua makkaraa ja paljon paljon muuta. Vatsa on aivan täynnä vielä päivälliseltä mutta eihän tällaista tilaisuutta voi jättää väliin.

Ilta jatkuu nuotiolla seurustellessa, jätkänkynttilöiden palaessa taustalla sekä mahtavana yllätyksenä kilta-veli Jessen tulinäytöstä ihaillessa.

Seuraava aamu käynnistyy puolukka-ruispuuron voimalla jonka jälkeen järjestetään Killan markkinat. Leirikeskuksen pihalle nostetaan pöytiä joille alkaa kertyä paljon erilaista ta-

vara kultakin myyjältä. Itselleni löysin hyvin kipinää lyövän karkun jolla pääsen harjoittelemaan lisää tulentekeä. Ohessa kävin paljon hyviä keskusteluja esimerkiksi erilaisista majoitusmuodoista sekä tulentekeeseen liittyvistä toimenpiteistä.

Seminaari päättyy lounaseen ja oltermannin sekä voudin puheisiin. Itse jäin vielä Killan vuosikokoukseen jonka jälkeen koitti lähtö kotiin.

Kokemuksena uuden kiltalaisen silmin tapahtuma oli enemmän kuin odotin. Tunsin tiettyä hengenheimolaisuutta ja yhteisöllisyyttä. Paljon yhdessä toimimista ja omien tietojen ja taitojen jakamista.

Tällaisessa toiminnassa olen enemmän kuin mielelläni mukana täydestä sydäimestä!

Läsnä meitä oli 43 hlö.

Jäsenistä paikalla :

Vanhatalo Jaana, Ikonen Pasi, Jokinen Mikko, Karhu Jesse, Mattila Marja, Mottishaw Tim, Oroza Sebastian, Pimiä Riina, Säynäjäkangas Santtu, Joni Paavilainen, Sampo Rouhiainen, Kekkonen Elina, Vehkomäki Arto, Veirto Ulla, Luodes Saku Helin Tomi, Jussila Tuomas, Korhonen Asko, Anttila Jani, Merikukka Matias, Eloranta Mika, Motz Christo (Hollanti), Nisuma Marek (Viro), Matti Kokki, Mikael Backman, Pekka Salonen

Kunniajäsenistä paikalla :

Aaltonen Turkka, Kalakoski Mika, Piironen Veikko "Late", Corander Nalle, Ahtee Tero "Tensu"

Ulkomaalaiset vieraat:

Överlevnadssällskapet Ruotsi :
Marjamaa Jonas ja Sepp Harry (killan jäsen).

Kaitseliittosta Virosta:

Vaikre Erki, Alas Ahto, Vija Heigo,
Jaanso Janari, Sadikov Ramil, Ivanov Mihkel, Javois Romas

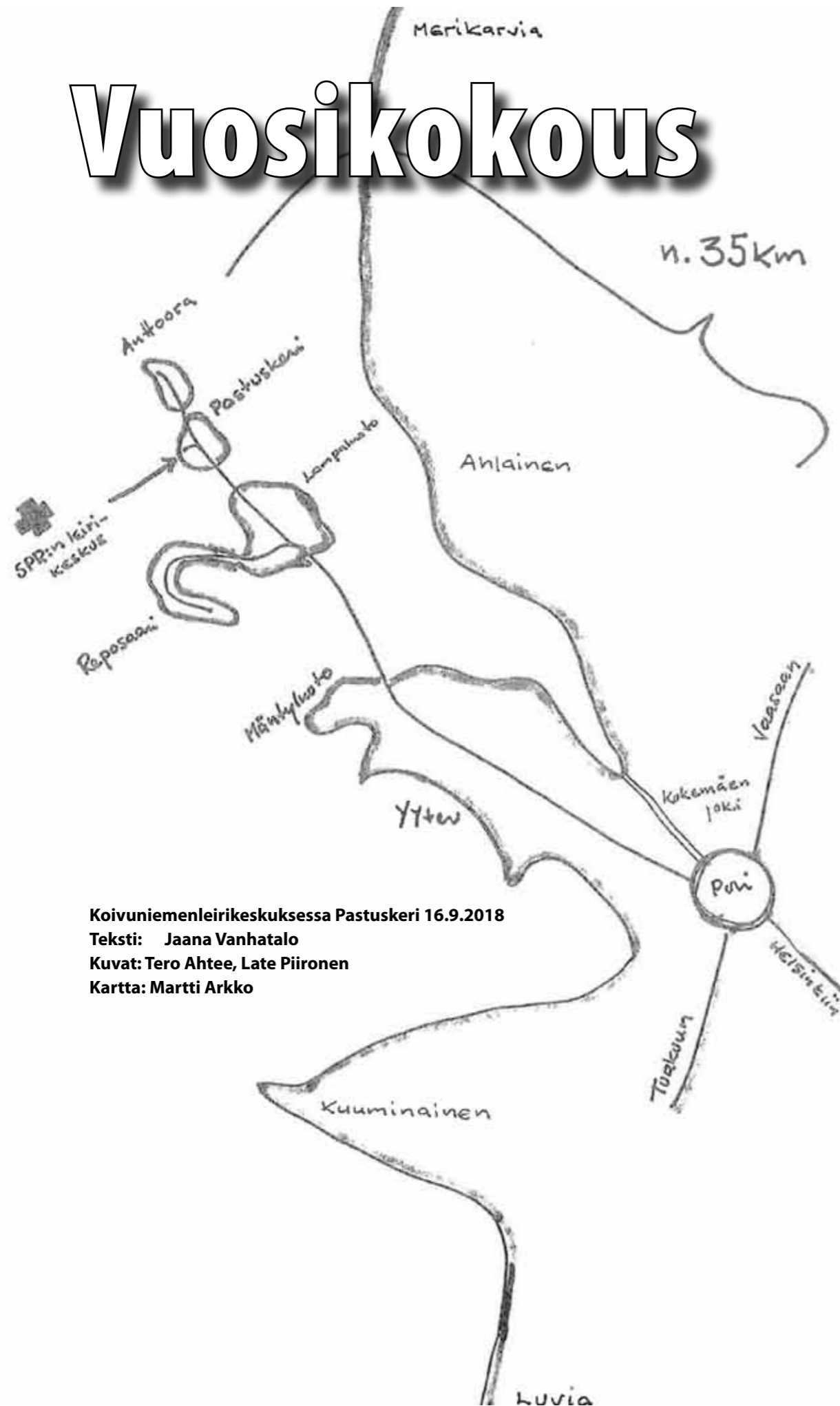
Luennoitsijat:

Turkka Aaltonen, Matti Kokki, Pasi Ylirisku, Tommi Vahtera, Mikael Backman

Vuosikokous

Koivuniemenleirikeskukseen Pastuskeri 16.9.2018
Teksti: Jaana Vanhatalo
Kuvat: Tero Ahtee, Late Piironen
Kartta: Martti Arkko

Killan toimeenpaneva elin on Kiltaneuvosto eli johtokunta ja päättävä elin on Kiltamöötti eli yhdistyksen päätösvaltainen vuosikokous. Vuosikokouksessa yhdessä kiltakansan kesken päätämme seuraavan vuoden toiminnasta killan sääntöjen puitteissa, valitsemme voudin eli puheenjohtajan ja erovuoroisten kiltaneuvoston jäsenten tilalle uudet.

Koska asumme ympäri Suomea, pyrimme pitämään vuosikokouksen syksyllä pidettävän tapahtuman yhteydessä.

Tänä vuonna pidimme vuosikokouksen Kansainvälisen henkiinjäämiseminaari viikonlopun päätteeksi. Kokous oli onnistunut ja sisälsi hyvää sekä avointa keskustelua. Tämän jälkeen lähdimme kotimatalle, joka osalla meistä on aika pitkä. Taakse jäi mieleenpainuva ja kokemusrikas viikonloppu.

Läsnä (22):

Mika Kalakoski, Jaana Vanhatalo, Pasi Ikonen, Tim Mottishaw, Sebastian Oroza, Saku Luodes, Jesse Karhu, Tea Ahjosaari, Asko Korhonen, Veikko Piironen, Mikko Jokinen, Tomi Helin,

Sampo Rouhiainen, Tero Ahtee, Riina Pimiä, Matias Merikukka, Marja Mattila, Arto Vehkomäki, Jani Anttila, Mikael Backman, Tuomas Jussila, Pekka Salonen

Survival killan johtokunta vuodelle 2019:

Puheenjohtaja Jaana Vanhatalo
 Johtokunta Marja Mattila (1.kausi)
 Sampo Rouhiainen (1.kausi)
 Tomi Helin (1.kausi)
 Tea Ahjosaari (2. kausi)
 Sebastien Oroza (2. kausi)
 Antti Siltala (2. kausi)

Johtokunta järjestäytyy heti vuoden 2019 alussa ja valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan sekä sopii toimihenkilöt johtokunnan jäsenistä ja kutsuu tarvittaessa johtokunnan ulkopuolelta.

Luonto ja sen suojele kuuluu kaikille!

Teksti ja kuvat: Veikko "Late" Piironen.

Ilmastonmuutos, sodat, pakolaisuus ja etenkin arktisten alueiden sulamisen ongelmat on olleet viimeaikoina vahvasti esillä. Tarteis tehdä jotakin! Jokainen meistä voi omalta kohdaltaan miettiä miten voisi pienentää kulutusta ja ns. hiilijalanjälkeään. Ei siinä puheet, julistukset, kampanjat ja haasteet paljon auta. Toimintaa, oikeita päätöksiä ja sopimuksia, sekä niiden noudattamista se jokaiselta maailman päättäjältä ja kansalaiseltakin vaatii! Me Kiltalaiset olemme olleet näissä asioissa mielestäni edelläkävijöitä.

Vuodesta 1972 alkaen on 5.6 ollut YK:n julistama Maailman Ympäristöpäivä. Vuodesta 2013 alkaen elokuun viimeisenä lauantaina on vietetty Suomen Luonnonpäivää. Suomen Latukin järjesti tänä vuonna kaksi luonnonläheistä kampanjaa. He haastoivat kaikkia kansalaisia lumiukkoja tekemään ja nukkumaan yön ulkona. Molempiin em. Tapahtumiin osallistuin Imatran Lapinkävijöiden jäsenenä. Toivottavasti Suomen hyvin toimiviin jokamiehenoikeuksiin ei tule muutoksia.

Jo vuonna 1854 osattiin antaa arvo luonnolle. Vuonna 1854 Yhdysvaltain presidentti Franklin Pierce teki tarjouksen intiaaneille ostaakseen heidän maansa ja lupasi antaa heille reservaatin sen sijaan. Intiaanipäällikkö Seattlen vastausta tähän tarjoukseen pidetään kauneimpana ja syväisempänä luonnon ja omaperäisen kulttuurin puolesta pidettynä puheena. Puheesta tai kirjeestä, kuten joissain lähteissä mainitaan on useita

versioita. Yleisesti tunnettua on, että monet intiaanit osasivat pitää kaunopuheita tai vaieta kuin muuri.

Tässä muutamia tärkeimpiä minun valitsemia kohtia, eli otteita Ted Perryn elokuvakäsikirjoitusta varten vuonna 1971-1972 muotoilemasta Seattlen puheen tekstistä.

" Washingtonin Suuri Päällikkö lähettää meille sanan, että haluaa ostaa maamme. Suuri Päällikkö lähettää meille myös ystävyyden sanoja ja vakuuttaa hyvää tahtoaan meille. Se on kunniaksi hänelle, sillä me tiedämme, että hän tuskin tarvitsee ystävyyttämme. Me harkitsemme hänen tarjoustaan. Sillä me tiedämme, että valkoinen mies voi tulla aseiden kanssa ja ottaa maamme ellemme myy.

Kuinka kukaan voi ostaa tai myydä taivasta yläpuoleltamme tai maan lämpöä? Koko ajatus on meille outo. Ellemme omista ilman rikkautta tai veden

kimallusta, kuinka kukaan voi ne ostaa? Jokainen pala tätä maata on pyhä minun kansalleni. Tuoksuvat kukat ovat sisariamme, kauris, hevonen ja mahtava kotka, ne ovat veljiämme. Kallioiset harjanteet, niittyjen rehevyys, ponin ruumiin lämpö ja ihminen kaikki kuuluvat samaan perheeseen.

Kun Washingtonin Suuri Päällikkö lähettää meille sanan, että hän haluaa ostaa maamme, hän vaatii meiltä todella paljon. Jos me hyväksymme tarjouksen, minä asetan yhden ehdon. Valkoisen miehen pitää kohdella kaikkia eläimiä alueella veljinään.

Minä olen villi enkä ymmärrä mitään muuta tapaa. Olen nähnyt tuhansien puhvelien mätänevän preerialla valkoisen miehen jäljiltä, kun hän ampui ne ohikiitävästä junasta. Minä olen vain villi, enkä voi ymmärtää miksi savuava rautahevonen on tärkeämpi kuin puhveli, jonka me tapamme pysyäksemme hengissä.

Mitä on ihminen ilman eläimiä? Jos kaikki eläimet olisi poissa, ihminen kuolisi hengen suureen yksinäisyyteen. Silä mitä tapahtuu eläimille ja luonnolle, tapahtuu ennen pitkää myös ihmisille.

Kaikella on yhteys.

Merkitse kovin vähän, missä vietämme loput päivämme. Niitä ei ole monta. Vain joitakin talvia vielä, ei yhtään lasta niistä suurista heimoista, jotka kerran elivät ja asuivat tällä maalla tai jotka nyt vaeltavat pieninä ryhminä metsissä, ole jäljellä suremassa sen kansan hautojen äärellä, joka kerran oli yhtä mahtava ja toiveikas kuin sinun kansasi nyt. Mutta miksi murehtisin kansani menoa. Heimot koostuvat vain ihmisistä, ei muusta. Ja ihmiset menevät ja tulevat kuin meren aallot.

Missä on tiheikkö? Poissa. Missä on kotka? Poissa. Hyvästit ponille ja ketterälle ajolle. Se on elämän loppu ja lopun alku. Kun viimeinen punainen mies on kadonnut tältä maalta ja hänen muisto on vain pilven varjo, joka lipuu preerian yli, viipyvät kansani henget näillä rannoilla ja näissä metsissä. Sillä ne rakastavat tätä maata kuin vastasyntynyt rakastaa äitinsä sydämmenlyöntejä.

Niin me harkitsemme ehdotustasi ostaa meidän maamme. Jos me suostumme teemme sen varmistaaksemme itsellemme reservaatin, jonka olet meille luvannut. Ehkä me siellä voimme elää

lopun päivämme rauhassa ja niinkuin haluamme. Sen me näemme?"

Lisätiedot ja puheen eri versioita löytyy googlaamalla: Intiaanipäällikkö Seattle. Jos intiaanien pakkomuutot kiinnostaa sinua niin googlaa: "kyynelten tie".

Kirjastoista löytyy varmasti, jopa samasta hyllystä vino rivi kirjoja intiaaneista! Kirjoissa kerrotaan, että tasanko- ja preeriantiaanit, eli biisonien metsästäjät olivat tiipii asumuksineen kaikkein tarunhoitoisempia. Aluksi koko Amerikan mantereella ei ollut yhtään hevosta. Vasta espanjalaiset löytöretkeilijät ja muut uudisasukkaat toivat niitä. Ne karkailivat preerialle, jossa lisääntyivät hyvillä laituilla nopeasti. Intiaanit pyydystivät ja kesyttivät niitä. Puhvelien ennen vaikea metsästys ja muukin toiminta helpottui ratkaisevasti. Tämä unelmaelämä kesti vain noin 200 vuotta. Biisonit, joita arvioidtiin olleen eri laumoissa yht. Noin 55 miljoonaa, metsästettiin ja tapettiin lähes sukupuuttoon ja intiaanit sai väistyä uudisasukkaitten tieltä reservaatteihin.

Uhg! Olen puhunut!

Tapahtumat 2019

Survival Killan kouluttajaseminaari

1.-3.3.2019

Kouluttajaseminaari järjestetään Suomessa, osallistujien valitsemassa paikassa. Hae mukaan syventymään Survival killan toimintaan tasavertaisena oppilaiden, kisällien, mestareiden ja oltermannin kesken. Kurkista kurssien kulussien taakse, haasta itsesi ja ajatuksesi kouluttajana ja opi uutta tekemällä itse ja arvioimalla omaa ja muiden tekemistä. Seminaariin mahtuu 12 henkeä ja osallistujat saavat ennakkotehtävät, mm. seminaarin puitteiden järjestelyt. Hinta määräytyy sen mukaan mitä osallistujat päättävät, edellisellä kerralla hinta oli n. 50 € osallistujalta. Hae seminaariin lähettämällä viesti Oltermannille [mika.kalakoski\(at\)gmail.com](mailto:mika.kalakoski(at)gmail.com) ja kerro miksi tahdot mukaan. Seminaariin hyväksytyt saavat viestin 15.12. mennessä, jonka jälkeen on vain peruutuspaikkoja jaossa, toimi siis nopeasti! Kaikki koulutuksesta kiinnostuneet kiltalaiset kokemuksesta riippumatta ovat tervetulleita hakemaan paikkaansa seminaarissa!

Ulkoilun talviturvallisuuskurssi (UTT)

23.-30.3.2019 Inari

Kurssilla käsitellään mahdollisimman kattavasti ulkoilun talviturvallisuuskurssin koulutusohjelma olosuhteet huomioiden. Kurssi järjestetään maastoharjoituksena. Kurssinjohtaja: Jaana Vanhatalo, valvoja : Mika Kalakoski. Vaatimuksena kurssille on suoritettu Ulkoilun turvallisuuskurssi. Ilmoittautuminen kurssille alkoi 1.11.2018. Ilmoittautumiset ja kurssiin liittyvät tiedustelut: Kurssinjohtaja Jaana Vanhatalo (survival.kilta@gmail.com / 040 0624178). Tarkemmat tiedot kurssista löytyy Killan nettisivuilta. Kouluttajaryhmän kokoonpano on päätetty marraskuun alussa.

Ulkoilun turvallisuuskurssi (UT)

17.–25.8.2019 Inari

Survival Kilta ry:n vuoden 2019 Ulkoilun turvallisuuskurssi (yhdistetty teoria- ja maasto-osuus) järjestetään elokuussa Inarin Kaamasessa. Kurssilla käsitellään ulkoilun turvallisuusriskejä, niiltä suojautumista, sekä toimintaa henkiinjäämistilanteissa. Kurssi sopii ulkoilusta ja luonnosta kiinnostuneille perusterveille ihmisille aloitteijasta konkariin. Kurssin hyväksytyksi

suorittanut voi halutessaan liittyä Survival Kilta R.Y:n jäseneksi ja osallistua kaikkeen toimintaan. Lisätietoja kurssista löytyy Killan nettisivuilta. Jos olet kiinnostunut apukouluttajana toimimisesta, ota yhteyttä kurssinjohtajaan (sebastian.oroza@gmail.com). Apukouluttajan tulee olla UT-kurssin käynyt ja ensiaputaitoinen. UTT-kurssi, todettu maastokelpoisuus, aktiivisuus kiltatoiminnassa ja kouluttajakoulutus katsotaan eduksi. Päätös koulutusryhmän kokoonpanosta tehdään kouluttajaseminaarin jälkeen.

Ulkoilun turvallisuuskurssin kertaus

13.-14.9.2019 Nuukio

Vuosikokousviikonlopun ohjelmana on Ulkoilun turvallisuuskurssien aiheiden kertaus partiokilpailutyypisenä harjoituksena. Kisaat kuitenkin vain itseäsi vastaan, suunnistaen vain päiväretkivarusteet kantaen rastilta rastille, pääosin Nuukion kansallispuistossa kulkevalla reitillä, testaten osaamistasi, kerraten Ulkoilun turvallisuuskurssilla opetettuja aiheita ja oppien uutta kiltaveikkojen ja sisarten opastamana. Vaellus päättyy lauantaina kiinteään leiripaikkaan jossa käsitellään osa aiheista, saunotaan ja levätään. Ilmoittautuessa kerro suunnistuskokemuksesi ja haluatko mennä reitin yksin, kaverin kanssa vai ryhmässä. Sopii jokaiselle kiltalaiselle kokemustasosta riippumatta. Kertaa ja vahvista selviytymistaitosi! Tarkemmat tiedot ilmoittautumisesta ja kurssimaksusta julkaistaan myöhemmin.

Vuosikokous

15.9.2019 Nuukio

Paikka ja aika: UT-kertauksen yhteydessä Nuukiossa Esillä sääntömääräiset asiat. Kutsu ja tarkempi ohjelma vuosikokoukseen lähetetään lähempänä ajankohtaa.

JULKAISUT

Tammikuu 2019: Jäsenmaksulasku
Elo-syyskuu 2019: Vuosikokouskutsu
Joulukuu 2019: Survival News
Tiedotteet lähetetään sähköisessä muodossa Yhdistysavaimen kautta. Kirjeellä tiedotteet lähetetään niille jäsenille, joilla ei ole sähköpostiosoitetta. Tiedotteita lähetetään tarpeen mukaan vuoden mittaan.